

ЉУБИША ЈОВАНОВИЋ

Б И О Г Р А Ф И Ј А, СТВАРАЛАЧКИ ОПУС

ЉУБИША ЈОВАНОВИЋ је дипломирао и магистрирао у Београду код проф. Миодрага Азањца. Усавршавао се у класи проф. Christian-a Larde-a у Паризу где добија Дипломе Superieur de Concertiste 1983. године. Након тога остварује дугогодишњу сарадњу са Aurele Nicolet-ом, једним од највећих музичара и флаутских педагога XX века. Свирао је на свим значајним фестивалима у бившој Југославији, као и у Француској, Швајцарској, Италији, Аустрији, Немачкој, Русији, Румунији, Великој Британији, Алжиру, Финској, Данској, Украјини, Јужној Африци, Норвешкој и Аргентини.

Љубиша Јовановић је освојио **Прву награду** за интерпретацију на Интернационалној годишњој ревији композитора, у Сремским Карловцима и Новом Саду, 1992. и Београду 1998. године, **»Златни Беочуг«** за уметничка достигнућа, 1992. године, **Годишњу награду Удружења музичких уметника Србије**, исте године, као и награду **Београдског фонда за културу за најбоље концерте у Београду** 1987., 1989., 1991. и 1992. год. Добитник је **Златне медаље поводом 75 година од настанка Београдске филхармоније** (1998.) и **Сребрне медаље Универзитета уметности за достигнућа у унапређењу наставе** (2000.), као и **Награде Града Београда за 2008.&2013. годину**, као и **Светосавске награде за 2009. годину**.

Стални је члан Ансамбла за нову музику и триа Анима. Од 2006. године континуирано сарађује са пијанистом Александром Сердаром. Водио је мајсторске курсеве у Немачкој, Аргентини, Италији, Украјини, Норвешкој, Кини, Јужној Африци, Румунији, Хрватској, Црној Гори и Србији.

Љубиша Јовановић је наступао са неким од највећих флаутиста данашњице: **Aurele Nicolet-ом, Иреном Графенауер, Emmanuel Pahud-ом, Michel Debost-ом, Christian Larde-ом**. Његови снимци налазе се на више од 50 CD издања. Премијерно је извео током више од 30 година уметничке активности, више од 80 концертантних, солистичких и камерних композиција српских аутора. Током 25 година радио је као **соло флаутиста Београдске опере и балета** (1978-'88), **Симфонијског оркестра Радио Телевизије Београд** (1988-'89.) и **Београдске филхармоније** (1989-2004.). На Факултету музичке уметности у Београду је запослен од 1994. год., сада у звању **редовног професора флауте**. Од 2002. -2009. године био је **продекан за уметничко - научни рад на ФМУ**. **Оснивач је и председник Професионалног ансамбла Camerata Serbica**. од 2010. године **оснива и води ансамбле Лола Класик**, а 2013. године **оснива фестивал БУНТ**. Љубиша Јовановић је уметник "Haynes Artist", заједно са флаутистима као што су Џејмс Голвеј и Емануел Паји!

СТВАРАЛАЧКИ РАД

Стваралачки рад и допринос уметности флаутисте Љубише Јовановића развоју музичке културе и уметности у Србији, у последњих 30 година одвија се у неколико праваца:

- Солистички и камерни концерти

- Оснивање и управљање новим оркестарским ансамблима и фестивалима
- Педагошки рад
- Афирмација домаћег стваралаштва и савремене музике
- Оркестарски ангажман
- Хуманитарне и јавне активности

СОЛИСТИЧКИ И КАМЕРНИ КОНЦЕРТИ

Преко 1500 солистичких концерата у земљи, на просторима бивше СФРЈ и у 30-так земаља Европе, Америке и Африке, у чијим приказима се истиче високи професионални и креативни ниво извођења Љубише Јовановића:

“Често и нисмо сви свесни какве изванредне уметнике поседује наша средина. Такав је случај и са флаутистом Љубишом Јовановићем. Да је његово место у светском врху доказао је и овом приликом тумачењем концерта Karela Stamica, у најбољој комбинацији рационалног и емотивног, виртуозног и уметнички сугестивног. То надахнуће било је присутно и у заједничком наступу Лардеа и Јовановића, који је публика поздравила овацијама.” (Борба, Београд 1992.)

“Звучни резултат тог пројекта били су стилски узорци највишег естетског рафинмана какав се у нашој средини сасвим мало негује, а чијем остварењу је флаутска деоница Љубише Јовановића допринела у највећој мери показавши се достојним следбеником великог узора, Рампала.” (Политика, Београд 1991.)

“Срећна је она средина која има такво флаутистичко и музикално савршенство какво је обједињено у Љубиши Јовановићу... разастирао је својом волшебном флаутом, најтананије осећање своје душе, испевавао је најзамамније кантилене, које су у пуном смислу речи дематеријализовале тонско ткање и сам осећај пренеле у неко недефинисано духовно стање, у некакав заједнички транс, кад сви присутни дишу једним дахом и једним откуцајем срца... за тај и такав осећај, за то и такво заједничко бдење, ми не можемо а да се опет не поклонимо пред бескрајем његове уметности” (Политика експрес, Београд, 1992.)

“...било је јасно да присуствујемо најузбудљивијем музичком догађању. Захваљујући солисти такво се осећање не би промјенило ни када би била ријеч о неком од најпрестижнијих фестивала у свијету...исказала је једну уметност у зениту, која Љубишу Јовановића, без дилеме, сврстава у једног од данас највећих флаутиста на свијету.” (Побједа, Подгорица, 2000.)

“Одслушана музика оставила је у нама изузетно упечатљив утисак, не само у смислу техничке дотераности, већ и страсне и дубоке уметничке промишљености, те најзад слободне изводјачке имагинације, која је све време почивала на потпуном познавању стила аутора, али и на вери у сопствени сигуран креативни поступак...он нас је потпуно освојио својим приступом овој музици, па слободно можемо да кажемо да овако осмишљеног Баха давно нисмо чули.” (Дневник, Нови сад, 1992.)

“Љубиша Јовановић свира као да уопште не узима дах, извијајући музикално, маштовито, чудесно, мистично, вијугаве тонске арабеске... чије је емотивне

разноврсности Љубиша Јовановић представио са потресном тонском нарацијом...” (Борба, Београд, 2008.)

На пољу камерне музике Љубиша Јовановић остварује бројне наступе са разноврсним ансамблима, свирајући на најзначајнијим фестивалима у земљи и иностранству (БЕМУС, НОМУС, А tempo, Вараждинске барокне вечери, Buenos Aires Фестивал de la Musica, Вечери на Гричу, Лугано Фестивал...). Са триом Анима, Београдским дувачким квинтетом “Les Bacchanales”, Хором флаута, дувачима Београдске Филхармоније, Александром Сердаром, а засебни пројекти попут интегралног извођења Бахових соната, Музичке жртве истог аутора, Моцартових квартета или музике за флауту и виолончело, са Сандром Белић, те разбијање концертних форми на програмима где је флаута водећи инструмент у разноликим комбинацијама, представља окосницу осмишљеног бављења камерном музиком овог уметника.

“Ипак, врхунце првог дела БЕМУС-а понели су они музичари, који су осим очекиване беспрекорности у извођењу, познавању стила, изражајности и музикалности, понудили и жељу за комуникацијом. Такве одлике носио је наступ Београдског дувачког квинтета “Les Bacchanales”, који је веома надахнуто и лежерно, са мноштвом детаља у изражајном и динамичком погледу, извео разноврсан програм.” (Време, Београд, 1996.)

“Љубиша Јовановић је свирао све време (треба ли рећи?) бриљантно и са брижљиво осмишљеним истраживачким напором... овај осетљиви уметник метаморфозирао је из стања смртника у стање божански надахнутог, далеко изнад равни свакодневног читања материјалних знакова.” (БЕМУС, Вечерње новости, Београд, 1995.)

“Главну реч је водио флаутиста Љубиша Јовановић, музицирајући изванредно пластично, тонски заобљено и изражајно, вајајући дивне кантилене, осећајући истовремено и детаљ и целину, комуницирајући и са својим партнерима и са публиком.” (Политика, Београд, 1987.)

“Мада је Јовановићева вештина на инструменту неоспорна, оно што овог уметника чини “ретком зверком” у нашој музичкој средини ипак нису само чиста интонација и дуг дах. Широко образовање, и то не само музичко, високо постављени уметнички критеријуми и изграђен музички укус, који открива развијен афинитет према савременом стваралаштву, Јовановићевој интерпретацији дају не само квалитет већ и идентитет, а то је чини ми се једна од оних особености која извођачку уметност раздваја од заната.” (Музички талас, Београд, 1995.)

“Максимално усаглашени музички импулси оба солиста (Љубиша Јовановић и Сандра Белић) као и њихов магични занос у интерпретирању једног разноврсног програма деловали су хипнотички на публику која им је одушевљено аплаудирала. Био је то заиста доживљај који ће се памтити.” (Pro Musica, фестивали, Мокрањчеви дани 1988.)

ОСНИВАЊЕ И УПРАВЉАЊЕ НОВИМ ОРКЕСТАРСКИМ АНСАМБЛИМА И ФЕСТИВАЛИМА У СРБИЈИ

КАМЕРАТА СЕРБИКА

Потпуно нови и иновативни допринос професор Јовановић је исказао оснивањем професионалног ансамбла “Camerata Serbica”, чији је уједно и председник. Овај оркестар, састављен од професора и најбољих студената Факултета музичке уметности, наступио је први пут 2004. године у Сава центру, на концерту названом “Моћ флауте”, приликом прославе 25 година уметничког рада Љубише Јовановића.

На том концерту најзначајнији гост био је највећи флаутиста данашњице Emmanuel Pahud, који је на крају наступио пред пуном двораном и са 40 бивших и тадашњих студената флауте професора Јовановића. Camerata Serbica је за тај наступ добила ласкаве критике:

“Други Јовановићев поклон јесте нови оркестар моћног звука. “Camerata Serbica” је окупила солисте, професоре и студенте Академије, врхунске извођаче....Та звучна имена домаће сцене само се због ограниченог простора не могу набројати..” (Блиц, Београд, 2004.)

“У професионалном животу остварио сам много више него што сам сањао. И, Мислим да сада могу да се окренем борби за моје студенте који морају да стану на ноге” (Интервју Љ. Јовановића “Политици” 21.02.2004. након кога, одушевљен пријемом у Београду и квалитетом младих уметника Emmanuel Pahud шаље 5 нових флаута за музичке школе у Србији!!)

Након таквог успеха уследили су позиви за нове наступе, па се ансамбл врло брзо афирмисао. Тако су најбољи студенти гудачког и дувачког одсека ФМУ и њихови професори имали прилику да засвирају са својим професорима, али и са највећим уметницима данашњице, као што су: Luciano Pavarotti, Vladimir Askenazi, Andrea Bocelli, Ion Marin, Emmanuel Pahud, Sting, Wilfried Strehle, Marjana Lipovsek, Lorenz Nasturica, а велики број најистакнутијих професора је наступио у солистичкој улози: Александар Сердар, Сандра Белић, Весна Станковић, Маја Шпенглер, Љиљана Несторовска, Оливера Ђурђевић, Дејан Младјеновић, Анте Гргин, Бојан Суђић, Биљана Радовановић...Оркестар је свирао, као први наш ансамбл икада, у Дворани Берлинске Филхармоније, био је на турнејама у Аустрији (Беч, Грац), Хрватској (Вараждин), Словенији (Марибор). Треба истаћи и наступе оркестра у оквиру међународног Такмичења Музичке омладине (отварање и финалне вечери), као и на свечаним, традиционалним Новогодишњим концертима у Сава Центру (2013-2016.).

Овај јединствени пројекат изазвао је велико интересовање јавности па је Camerata Serbica наступила и на реномираним фестивалима, БЕМУС, НИМУС, Будва град театар, Вараждинске барокне вечери, фестивал Марибор, а прослава 200 година Универзитета у Србији, уз пригодно обраћање министра и двојице ректора, јануара 2008.године, започела је свечаним концертом овог ансамбла, пред 3500 гостију у Сава центру!

“Camerata Serbica “ је заправо конзерваторијумски оркестар. Како је последњих година на академију “избегао” крем оркестарских музичара, онда је јасно да то

јесте наш најбољи састав...овај скуп солиста показао је да има оркестарску боју, зна за манире европског свирања и што је најважније: да желе да слушају једни друге..." (Новости, Београд, 2005.)

"...перфектни Camerata Serbica тако творе сазвежђе око овог истинског суперстара/Luciana Pavarotti-ја..." (Данас, Београд, 2005.)

"Camerata Serbica i Ion Marin одаслали су у Коларчев аудиторијум импресију концертног формата од високог угледа, окончавши 37 БЕМУС још једним паром ретких репертоарских посласица и задовољством због постојања свежег новог извора оркестарске енергије са моћним капацитетима за баш овај ниво прилика." (Данас, Београд, 2005.)

"..И најзад, са посебним задовољством исписујемо речи речи посвећене Љубиши Јовановићу, продекану ФМУ, оснивачу Camerate Serbice, човеку без којег цела прича (гостовање у Дворани Берлинске Филхармоније) не би била могућа. Он је својом енергијом, безпримерном посвећеношћу уметности, ретким визионарством и стваралачком радошћу успео да око Camerate окупи резонантне људе, да као солисте доведе, за мале паре, велике уметнике, да прође кроз сито и решето не би ли једну измаштану причу учинио реалном...Camerata Serbica је показала, као ретко који оркестар, колико музика може бити пре свега хумана!" (Блиц, Београд, 2006.)

Током 2006.године Camerata Serbica је била званични промотер "Миленијумских циљева" организације Уједињених Нација!

"Уједињене нације у СЦГ су прихватиле Cameratu Serbicu, као првог групног промотера миленијумских порука УН на овим просторима. Оркестар ће под патронатом УН током сезоне, језиком музике, на најлепши начин промовисати поруке светске организације, допринети миру и разумевању међу народима, јер музика има моћ да уједини људе" (Ann Lee Svenson, представник УН у Београду, Мондо прес, 2006.)

ЛОЛА КЛАСИК

Љубиша Јовановић у оквиру АКУД Лола оснива ансамбле Лола класик 2010. године, као уметнички директор и диригент. Ансамбли обухватају гудачки камерни оркестар "Гудачи Лола класик", хор флаута "Флаутино Лола класик", као и оркестар кларинета!

Лола класик врло брзо стиче значајну афирмацију, наступа на Коларцу, у Скупштини града Београда, галерији САНУ, као и на фестивалима БЕМУС и БУНТ.

Критика је на веома позитиван начин истакла појављивање и улогу младих ансамбала у културном животу Србије:

У суботу 13.10., БЕМУС је незауостављиво кренуо ка својим врхунцима. Прво је у подневном термину у пуном Коларцу наступио ансамбл младих "Лола класик", основан при АКУД Лола, потсећајући нас да је 50-тих година деловао симфонијски оркестар у истом друштву, из кога су потекли Душан Сковран, Александар Павловић, Радмила Бакочевић, Мирослав Чангаловић..60-так младих музичара који свирају у три различита ансамбла (Флаутино Лола

класик, Гудачи Лола класик, Оркестар кларинета Лола класик), обасјали су пуну дворану очаравајућом енергијом младости, показујући да се високи професионални дometи могу постићи веома рано, преданим радом и љубављу према музичкој уметности. Одушевљена публика је уживала у разноврсном програму сачињеном у широком дијапазону од класичних композиција (Вивалди, Моцарт, Дворжак), до савременог стваралаштва (Јосиф, Радовановић, Глојнарић, Гргин), као и у интерпретацијама младих солиста (Јелена Шпановић-алт флаута, Јелена Илић-виолончело, Милица Жугић, Немања Белеј, Доротеа Обрадовић, Лука Спаравало-виолине). Бисеви су подигли публику на ноге, посебно када је након Баха (Бадинери), и Римског Корсакова (Бумбаров лет) дошло на ред коло Пашона. Концерт Лоле класик подсећа на све оно лепо што се догађа у свету (оркестар Симон Боливар, национални омладински оркестри оформљени широм света), и уједно опомиње да Србија са великим потенцијалом који поседује мора да се брине много ангажованије и свесније о својим младим генерацијама.
"Нови магазин", 18. октобар 2012.

Концерт Ансамбла Лола класик на 44. Бемусу

Омладински ансамбл Лола класик који делује у оквиру Аматерског културно уметничког друтва Лола, одржао је данас подневни концерт у Коларчевој задужбини у оквиру 44. Бемуса!

Ансамбл основан 2010. године под руководством свог уметничког директора и руководиоца, истакнутог флаутисте и педагога Љубише Јовановића, одржао је изванредан концерт у пуној сали Коларца. Млади уметници, ученици београдских музичких школа и студенти Факултета музичке уметности подељени у три различите формације Флаутино Лола класик, Гудачи Лола класик и Оркестар кларинета Лола класик, високопрофесионално извели су интересантан програм сачињен од класичне до савремене музике.

Концерт је почео делом српског композитора Енрика Јосифа (1924-2003)

"Лугубре и дитирамб" за хор флаута и харфу у извођењу Флаутино Лола класик, харфисткиње Милице Пашић и Јелене Шепановић, алт флаута. На програму су биле композиције Владана Радовановића (80) "Деветогалас/Полифонија 9", Анте Гргина (67) "Асоцијације" за оркестар кларинета и Саре Глојнарић (22) "Четири крокија" за хор флаута.

Гудачи Лола класик са виолончелисткињом Јеленом Илић извели су "Рондо" Антоњина Дворжака (1841-1904) и два концерта Антонија Вивалдија (1678-1741) "Пролеће" концерт за виолину и гудаче, Е-дур са виолинистима Милицом Жугић и Немањом Белејем и "Лето" концерт за виолину и гудаче, г-мол са виолинистима Доротеом Обрадовић и Луком Спаравалом. Ансамбл "Лола класик" основао је истакнути флаутиста и професор ФМУ Јовановић по узору на некадашњи оркестар, на оно што се дешавало 50-их година када је постојао оркестар у "Лоли" у коме су свирали Душан Сковран, Александар Павловић а прве уметничке кораке направила Радмила Бакочевећ.

Од како је основан 2010. године Ансамбл је одржао концерте у Сава центру, Скупштини града Београда, на Коларцу као и на добротворним концертима за помоћ Краљеву након земљотреса у том граду. Ове сезоне Лолу класик очекују прва гостовања у иностранству и неколико концерата у Београду.

"Тањуг" 14.10.2013., објављено у бројним штампаним и електронским медијима

ФЕСТИВАЛ БУНТ

Љубиша Јовановић у септембру 2013. године, у време ликвидације Југоконцерта, иницира оснивање фестивала Београдска Уметничка Нова Територија (БУНТ), који је до сада имао 4 издања. Поред изузетне реакције шире публике, фестивал добија Награду Града Београда за унапређење музичког и културног живота у Београду и наилази на изузетне реакције и критике стручне јавности:

"Фестивал БУНТ је показао да постоји критична маса. Бацили смо у празно 13 година након промена. Немамо времена да чекамо да се ствари промене. На свим концертима се стајало ...БУНТ има пре свега веру у уметност која живи упркос свему..БУНТ има најдубље уверење да је музика визија, позив, мисија, страст, професија, сан и обавеза која се не напушта.." (БУНТ 1, "Самоодбрана уметности", Политика 16.11.2013.)

" Град који је много своје деце научио да у њему престану да концертирају и да се склоне сада их преко БУНТ-а поново окупља и уз овације прихвата. У шта ће се ова узвишена идеја ферметизовати остаје да се види, али ентузијазам уметника и публике заслужује да се власници наше стварности макар замисле." (БУНТ 1, БЛИЦ, 05.11.2013.)

" ..Тако је други БУНТ одржан од 1. до 9. новембра у условима "ургентне неопходности", испунио сва програмска обећања дата прошле године и кроз 14 камерних програма и један добротворни концерт који су почињали у тачно заказано време, показао да драстична редукација свих параметара културног живота и наметање клишеа нису још увек угасили београдску разноврсну, живу музичку сцену и непоткупљиви уметнички интегритет, да млади музички таленти и даље извиру са жељом да наступају у новом контексту, а да активна рецепција једне другачије публике у формирању указује на промене и на том плану." (БУНТ 2.0, "Није све лоше-добра је музика", Ана Котевска, Политика, 15.11.2014.)

"БУНТ постаје константа културног живота главног града..суштина није у новим идејама, већ у успешности афирмације концепта. Иза ових идеја стоје људи, остварени уметници који имају пта да кажу, чине то са безмерним посвећењем и несвакидашњом спремношћу на одрицање. Зато су привукли пажњу града и у свој концепт "увукли" бројну и разноврсну публику." (БУНТ 3.0, "Слапови савременог звука у срцу града", Соња Маринковић, Политика, 21.11.2015.)

"И заиста, ретко се догађа да се концепт неке фестивалске манифестације покаже добитним већ током првог издања и устали по њеном покретању без много лутања. Љубиша Јовановић и креативни тим БУНТА, иако тек у трећој години, сигурно и виртуозно меандрирају између почетних идеја, продубљујући их и обогаћујући опрезно, без залетања, ослањајући се подједнако на знање, искуство и интуицију, дајући предност квалитету..при том успевају да одрже обећања дата на крају фестивала, што је такође велики изузетак од "утврђених" правила нађе културне политике." (БУНТ 3.0, "Није све лоше-добра је музика", Ана Котевска, Нови Магазин, 19.11.2015.)

"Љубиша Јовановић, покретач и заштитно лице БУНТ-а, обрео се и у овом трећем издању у свим могућим улогама..имали смо утисак да присуствујемо

амалгамисању свих његових претходних извођачких и организационих искустава, као што су свирање у оркестрима, камерним и солистичким контекстима (небројеним, никада довољно валоризованим), затим покретање Оркестра Камерата Србика, различитих младих ансамбала у оквиру програма Лола класик, разграната педагошка активност писање текстова, ангажованих, али увек обојених ентузијазмом и безграничном љубављу према музици.." (БУНТ 3.0, Нови Магазин, 17.12.2015.)

"Нит која се препознаје као константа ове БУНТ-ов(н)е мреже била би надахнутост. Она се подразумева у процесу стварања уметничког дела, али је у посебној мери долазила од стране организатора БУНТ-а (Љубиша Јовановић – идејни покретач фестивала, Ивана Стефановић, Пеца Поповић) и извођача, што се пренело на публику која је неретко учествовала и дискутовала на/о концертима. Због тога је слоган Чији БУНТ? Наш БУНТ. изашао из свог оквира и добио живо обличје у нашој стварности." (Марија Томић, Нови Магазин, Београд, 17.11.2016.)

ПЕДАГОШКИ АНГАЖМАН

Педагошки ангажман Љубише Јовановића одвија се упоредо са уметничком каријером. Као један од првих дувача са ових простора који се отиснуо у свет, у педагошком смислу је испољио свест о мосту који се мора успоставити између изузетне даровитости наше деце и вишевековне традиције западне музичке културе, чији најбољи постулати треба да се уткају у свакодневни професионализам младих уметника у Србији.

Јовановић је започео са хонорарним радом у средњој Музичкој школи "Станковић" у Београду, али и сталним masterclass-овима за младе полазнике. На Факултет музичке уметности долази 1994. године. Одмах је изабран у звање ванредног професора за Камерну музику, а 1996. године прелази на дувачки одсек, за главни предмет флаута. У звање редовног професора изабран је 2000. године. Након изненадне смрти двојице професора флауте, привремено преузима чак две пуне класе, у најтежим данима ратне кризе и стога успева да до данас, захваљујући огромном ангажману изведе чак 58 студената до успешног завршетка дипломских студија, 12 бачелор, 8 мастера, 9 студената завршава магистарске, а 6 специјалистичке и 2 докторске студије. Како је целокупна земља била захваћена кризом, преузима и класу на Музичкој академији на Цетињу, где у периоду 1996-2014. године изводи 23 дипломца и 7 магистара. Небројене су награде на домаћим и међународним такмичењима флауте и камерне музике које су освојили студенти професора Јовановића. Многи од њих су наставили школовање и професионални живот у иностранству (Немачка, Аустрија, Шпанија, Норвешка, Италија, САД...), а поједини су већ и наставници на високошколским установама, као и у многим еминентним оркестрима у земљи и иностранству.

Посебан значај активности Љубише Јовановића представља и тежња да његови студенти раде са најеминентнијим флаутистима из целог света, тако да су у Београд долазили највећи уметници – флаутисти данашњице: Emmanuel Pahud

(Берлинска Филхармонија), Ирена Графенауер (Mozarteum, Салзбург), Aurele Nicolet (Freiburg, Берлинска Филхармонија), Michel Debost i Christian Larde (Париски Конзерваторијум), Vincent Lucas (Orchestre de Paris), Michael Koefler (Минхенска Филхармонија), Wolfgang Schulz (Бечка Филхармонија), Keteen Chestian (Oberlin, САД)... Сви они су радили са студентима флауте на ФМУ, углавном без икакве накнаде!! Сви ови курсеви за студенте су били бесплатни!

У исто време Јовановић држи курсеви и дидактичке концерте у целој земљи: Ниш, Ваљево, Пожаревац, Шабац, Лесковац, Смедерево, Крушевац, Краљево, Сирогојно, Вршац, Зрењанин, Лазаревац, Ужице, само су неки од градова у Србији у којима су одржана предавања, концерти и мајсторски курсеви... Томе треба додати више од 30 концерата у оквиру Националне Концертне Сезоне у Србији, које је Љубиша Јовановић одржао са Александром Сердаром, само у току 2008. године, који су били потпуно бесплатни за све посетиоце!

Све ове активности допринеле су даљој афирмацији флауте, тако да данас имамо експанзију овог инструмента у целој земљи, па се на Републичким такмичењима појављује и до 200 младих флаутиста из нижих и средњих школа у Србији.

Бројне критике најбоље говоре о интеракцији студената и њиховог професора:

“Сви комплименти новом професору ФМУ у Београду, флаутисти Љубиши Јовановићу, који је само после годину дана рада извео на Коларцу букет ансамбала камерне музике, што је незапамћено у аналима те установе. Не знамо кога пре да истакнемо... браво свима!...” (Радио ТВ Ривија, 1996.)

“...квартет младих флаутисткиња са својим професором Љубишом Јовановићем шикнуо је тако ненарушеном, виталном младалачком бујношћу са којом се храбро поставио пред музичку стварност...у којима је печат Јовановићеве деликатности и његове филигрантске нагонске природности очигледан, али не и од оне врсте која поништава солистичку особеност студената.” (Данас, Београд, 2001.)

“Колико је рад са добрим професором, који је пре свега активни музичар, солиста и који редовно наступа, есенцијалан за стицање професионалних навика студената, сјајно показује примјер понајбољег Југословенског флаутисте Љубише Јовановића, који већ трећу годину води класу флауте Цетињске музичке академије. Врхунски професионализам уз велики рад, и наравно, љубав према инструменту и музици дали су за резултат тријумфални концерт који ће ваљда инспирисати остале да на једнако квалитетан и професионалан начин прикажу свој рад...уживајући у тако професионално свираном и припремљеном концерту, за шта комплименти иду прије свега радним навикама и музичким стандардима професора Јовановића. Он ни једног тренутка не оставља своје студенте да се неупућени сналазе на брисаном простору интерпретације и не оставља мјеста за импровизацију. Да још већи успјеси класе флауте долазе, показао је и њихов заједнички наступ, опет динамички добро усклађен, изнијансиран, уз прецизно извучене соло гласове.” (Монитор, Подгорица, 1999.)

“Познати београдски флаутиста и флаутски педагог Љубиша Јовановић најпре је представио своју цетињску студентску класу на концерту под називом “Флаута медитерана” .безгрешна чистота тона, боје лишене сваке сувоће и пун животан звук-одлике су младих интерпретаторки...у којима је ансамбл флаута показао ретку интонативну неокрњеност и међусобну усклађеност наступајући без диригента..” (Данас, Београд; Побједа, Подгорица, Фестивал Будва град театар, 1999.)

АФИРМАЦИЈА СТВАРЛАШТВА СРПСКИХ КОМПОЗИТОРА И САВРЕМЕНЕ МУЗИКЕ

Премијерно извођење преко 80 солистичких и камерних композиција српских аутора, од којих је велика већина посвећена Љубиши Јовановићу представља изузетно значајно поглавље рада овог уметника. За то је награђен са више признања, од којих су најважније две I награде за интерпретацију на “Међународној Трибини Композитора” 1992. и 1998. године. О томе најбоље говоре речи истакнутих српских композитора:

Рајко Максимовић:

“Не знам како је тачно дошло до настанка дела. Сигурно знам да је повод био феноменалан Љубишин концерт на прошлогодишњем БЕМУС- у. После сам написао један виртуозни комад за флауту, а даље је текло спонтано. Љубиша и ја смо сарађивали на неким детаљима композиције. Он је изузетан, прави стваралац.”

Ивана Стефановић :

Љубиша Јовановић ми је једном затражио да му напишем концерт за флауту а потом то више пута поновио. Рекла сам му да хоћу али је ипак прошло више година пре него што се то и догодило. Тек када сам почела да пишем Необичне сцене 2004 г. показало се да ја то уствари пишем обећану композицију. Љубиша је и мене као и толике друге наше композиторе умео да надахне, инспирише, подстакне. Умео је да се обрадује када се дело заврши и, више од свега, да га потом заиста изванредно одсвира. Он је уметник који се уградио у сваку композицију којој је «кумовао», а то доказује и програм овог CD-а, али и више од свега, он је уметник који се дубоко уградио у српско савремено стваралаштво јер без њега и његове изузетне флауте вероватно нека од дела не би никад настала.

Зоран Ерић:

“Љубиша Јовановић је својом надахнутом и дубоко креативном интерпретацијом (“Оберона”, З.Ерића) освојио простор који је доступан само највећим уметницима.Он је “spiritus movens” и чувар овог дела.”

Дејан Деспић:

“Партитура овог “ведрог концерта” носи посвету: чаробној фрули Љубише Јовановића. Жеља нашег водећег флаутисте да за њега компоујем једно концертантно дело, чинила ми је част и радост, колико ми је његово извођачко мајсторство било и подстицај и својеврсно надахнуће.”

Критичари су са одушевљењем истицали допринос Љубише Јовановића домаћем стваралаштву, уједно наглашавајући и његов однос према целокупном

музичком савременом изразу:

“Допринос који је флаутиста Љубиша Јовановић дао савременој српској музици немерљив је подацима о стеченим дипломама, добијеним наградама, оствареним концертима и снимцима. Његова преданост позиву, вечита спремност да са највећим еланом и у најкраћем року изведе ново дело, мајсторство владања инструментом и непогрешив уметнички инстинкт учинили су овог сензибилног уметника једним од најпоузданијих и најомиљенијих београдских музичара. Небројен је списак композиција у чијем је првом изводјењу Љубиша Јовановић као солиста или истакнути члан ансамбла учествовао. О звуку његовог инструмента и његовом истинском разумевању музике свих епоха, сведоче плоче и снимци у фонотеци Радио Београда. И поред гостовања у великом броју земаља широм света, усавршавања код најславнијих флаутиста и флаутских педагога света, дипломе Концертанта, коју је уз награду стекао у Паризу, Љубиша Јовановић је остао везан уз ову средину у којој је потекао и којој је подарио сав свој уметнички ентузијазам. Извођењем композиција за које је награђен Првом наградом на Трибини композитора у Сремским Карловцима, Љубиша Јовановић је надмашио, и иначе висок степен свог виртуозитета и експресивног деловања.” (М.Ковач, БЕМУС, 12.10.1992.)

“...Љубиша Јовановић, мајстор флауте, свирајући Баладу Енрика Јосифа, показао је да поседује савршену флаутску технику и безграничну музикалност...” (“Pro Musica”, 1980.)

“Шта извођач може да уради у обимној солистичкој композицији када је врхунски, приказао је флаутиста Љубиша Јовановић изводећи “Инкантације” за соло флауту. Смена различитих расположења, драматског набоја са искреном лириком, виртуозних пасаж са дугим, певним фразама што све чини садржај Јевтићеве композиције “изашле” су пред слушаоца и у личном исказу интерпретатора. Управо такав однос према музици домаћих аутора једини је који обезбедјује промену односа публике према савременој музици.” (Б. Радовић, “Политика”, 21.01.1991.)

“При том је Љубиша Јовановић истинска звезда вечери. Музика из њега излази тако природно, да читљивост његовог талента никако не може бити поремећена, ни понекад снажним звуком клавира. Ако смо икада имали музичара, чија је уметничка част била тако развијена, да је у његовој свести оно што се саопштава и одгонета у музици увек било важније од њега самог у истој и његовог начина самопоштовања- онда је то свакако Љубиша Јовановић.” (Вечерње новости, Београд, 1994.)

“Избила је и алхемијски преобразила време у тишину и светлост из дахова Љубише Јовановића и Иване Радивојевић. Био је то МИЛИГРАМ ЧИСТОГ ЧУДА” (Љ. Марић, ауторски концерт, “Чудесни милиграм”, за флауту и глас) И. Стефановић, (“Музички Талас” 1994.)

“...”лирски концерт” Светомира Настасијевића, уз помоћ ненадмашног Љубише Јовановића, инсистирајући на лепоти музичке фразе, пре свега.” (М.Милорадовић, “НИН” 1994.)

“На вечери доделе награда композиторима и интерпретаторима са овогодишње Трибине композитора, Љубиша Јовановић је свирао све време, (треба ли рећи?) бриљантно и са брижљиво осмишљеним истраживачким напором. У распону од соло креације, преко дуа и квинтета, до Серенаде за нонет и харфу Деспиаћа, овај осетљиви уметник метаморфозирао је из стања смртника у стање божански надахнутог, далеко изнад равни свакодневног читања материјалних знакова...” (З.Којић, “Новости” 19.11.1996.)

“..изведено је најзвучније, занатски најатрактивније дело “Оберон”, Зорана Ерића (поруцбина БЕМУС-а) посвећено маестралном флаутисти Љубиши Јовановићу, који је своју деоницу извео “погибелно” виртуозно и можда највише допринео успеху ове композиције...” (К.Бабић, “Вечерње Новости”, 11.10.1997.)

“..међу којима је као PRIMUS INTER PARES искрио флаутиста Љубиша Јовановић, суверени и очарани тумач солистичке деонице Ерићевог Концерта који је њему посвећен-уз публику која је преплављивала атријум Народног Музеја, стварајући својим крајње концентрисаним слушањем и бурним одобравањем посебну ауру око овог концерта уздижући га у прворазредни фестивалски догађај...” (И.Тришић, 29.БЕМУС 1997.)

“Трибина је, показало се то до сада, незамислива без учешћа флаутисте Љубише Јовановића, чија су сугестивна, крајње лична тумачења често онај примаран елемент у комуникацији са делом.” (“Музички талас плус” 1/1998.)

“..”leave me...” за флауту соло (Сенада Гачевића), као писану за Љубишу Јовановића.Јовановић је (опет) испраћен овацијама, а касније се у жамору публике чуло да тај пијанисимо вриједи сувога злата. И вриједи...” (Т.Драшковић, “Вријеме,Подгорица” 22.12.1997.)

"..намера да се истакне њен (флаутски) песмени квалитет, односно, дуге, лучне фразе флексибилност и мекоћа тона, као и истанчана динамика и разноврсност регистарских колорита..још упадљивије се истиче јединствени тембар и фразирање Љубише Јовановића, препознатљиви и цењени квалитети његове интерпретативне поетике." (приказ ЦД "Српска музика у свету флаутске интима", Зорица Премате, Политика, 19.09.2015.)

ОРКЕСТАРСКИ АНГАЖМАН

Више од 25 година, Љубиша Јовановић је био соло-флаутиста најпрестижнијих оркестара у Србији: Оркестра Београдске опере и балета (1978-89), СО РТС (1989-90), и Београдске Филхармоније (1990-2004). Својим ангажманом оставља дубок траг у развоју оркестарског музицирања код нас исказујући посебан афинитет према тој врсти музичког изражавања:

“Љубиша Јовановић је чудесан свирач. У Брамсовој симфонији у последњем ставу има један велики соло за флауту. Када сам га у том делу први пут чуо на проби помислио сам-фантастично и нисам се усудио да ишта кажем. Он је тако добар да сам ја учио од њега” (Пол Робинсон, диригент и директор Филхармоније из Торонта, Политика, Београд; Побједа, Подгорица, Београд,

БЕМУС, 1992.)

“Трех би био не напоменути да се Београдска Филхармонија није тек тако потписала испод концерта, већ је штошта уложила у њега, а понајпре увек изванредног Љубишу Јовановића, чија је флаута у тој мери беспрекорно узбудљива, да се понекад питате да ли слушате симфонију, или концерт за овај инструмент” (Вечерње новости, Београд, 1994.)

“Сјајан флаутиста Љубиша Јовановић уз одличног Анту Гргина, осветлао је образ нашој музици у другој свити “Dafnis и Kloe” Мориса Равела.” (Осмица, Београд, 1992.)

“Тудачи су изванредни, прва флаута је једноставно фантастична” (Политика, Београд, 1992.)

“Ваљало би зато похвалити дуваче (Јовановић, Гргин, Маринковић, Лазић) за тај у исто време чврст и рапсодичан тон оркестра...” (Новости, Београд, 2005.)

ХУМАНИТАРНЕ И ЈАВНЕ АКТИВНОСТИ

Као јавни културни радник Љубиша Јовановић у периоду 1986 до данас, сарађује као члан Председништва УМУС-а, у више мандата је био члан Савета и Уметничког већа БЕМУС-а, Председник Управног одбора Југоконцерта, Савета Међународног Такмичења Музичке омладине, Уметничког већа и Управног одбора Београдске Филхармоније, а на Факултету музичке уметности је био шеф катедре за дувачке инструменте (1998-2002.) и продекан за уметничко-научни рад и међународну сарадњу (2002-2009.год.). Оснивач је и председник оркестра Камерата Србика (2004.) и фестивала БУНТ (2013. године).

Кроз бројне интервјуе и хуманитарне концерте Јовановић исказује своју чврсту везаност за град и средину из које је потекао и опредељење да у њој остави дубоки траг свог стваралаштва. Од великог броја хуманитарних концерата на којима је наступао издвајамо серије концерата на Коларчевом народном универзитету за домове за незбринуту децу, као и за оболеле од леукемије, рака, сиде, за инвалиде рата, као и 12 концерата које је одржао током бомбардовања Београда 1999.године. За време ратних збивања, 1993.године, наступио је на хуманитарном концерту у катедрали у Руану, као солиста са Европским симфонијским оркестром, под патронатом Владе тадашње Југославије. У последње време истиче се његов допринос у реализацији концерата за пацијенте у Институту за ментално здравље у Београду, као и за слабовиде у организацији нашег познатог уметника Микија Манојловића. Учествоје у донаторским концертима за фондацију “Наша Србија” у сарадњи са амбасадом Аустрије, са којом такође успева, да само једним концертом прикупи средства од аустријских фирми које послују у Србији за куповину нових оргуља на Факултету музичке уметности. Током бомбардовања активно је учествовао на прикупљању мишљења истакнутих уметника из иностранства у циљу спречавања даљих разарања Србије.

“Мој драги Љубиша, апсолутно сам очајан и скандализован због онога што се

дешава у твојој земљи. Поносан сам што сам Француз, али наши руководиоци су прави имбецили! Извини за све зло које чине наши политичари. Мислим на тебе и твоје као и на све српске пријатеље. Грли вас Christian Larde” (Политика, 30.03.1999.; Ларде је дугогодишњи професор Париског конзерваторијума и носилац највишег француског одликовања Легија части)

ДОМАЋЕ РЕФЕРЕНЦЕ

Током више од 30 година концертирања у свим градовима бивше Југославије Љубиша Јовановић је одржао преко 900 концерта. Наступао је на престижним фестивалима: БЕМУС, НОМУС, Охридско лето, Мокрањчеви дани, Мермер и звуци, Будва град театар, Варајдинске барокне вечери, НИМУС, Сомборске музичке вечери, А Темпо-Подгорица, Вечери на Гричу, БЕЛЕФ, Вечери у Донату, Осорске гласбене вечери, Барски летопис, Сарајевска музичка зима, Дубровачке летње игре, Еспресиво фестивал на Цетињу, Фестивал Св. Марка, Котор арт...Мајсторске курсеве флауте држао је у Београду, Сирогојну, Котору, Зрењанину, Цетињу, Зајечару и готово свим већим градовима у Србији. Наступао је као солиста са бројним реномираним ансамблима : Београдска филхармонија, СО РТС, Нишки симфонијски оркестар, Camerata accademica из Новог сада, “Душан Скворан”, “Гудачи Светог Ђорђа”, “Pro Musica”, ” Camerata Serbica”, Арте, Оркестар војске “Станислав Биницки”, Симфонијски оркестар Црне горе, “Симфонијета”, Међународни студентски оркестар....

Свирао је са истакнутим уметницима са наших простора: Сандром Белић, Александром Сердаром, Александром Павловићем, Ђуром Јакшићем, Младеном Јагуштом, Весном Станковић, Мајом Шпенглер, Наташом Вељковић, Вером Огризовић, Даринком Матић-Маровић, Бојаном Суђићем, Оливером Ђурђевић, Милошем Петровићем, Ритом Кинком, Мајом Јокановић, Иштваном Варгом, Дејаном Синадиновићем, Дејаном Млађеновићем, Сретеном Крстићем и другима, као и у триу Анима, дувачком квинтету “Les Bacchanales”, Ансамблу за нову музику, Хору флаута, Квинтету Београдске филхармоније....

Небројени су телевизијски и радио снимци Љубише Јовановића који се емитују готово свакодневно. Преко 60 дела савремених српских композитора које је снимлио налазе се на 20-так ауторских CD издања и у архивама Радио Београда.

Интегрална дела за флауту J.S.Bach-а снимлио је за ПГП РТС, а иста издавачка кућа је издала и Моцартове квартете за флауту. Снимак наступа из Дворане Берлинске Филхармоније, са Emmanuelom Pahudom налази се на CD ансамбла Camerata Serbica, поводом 70 година ФМУ, а изашао је први диск са делима српске музике за флауту и оркестар, као и наставак "Српска музика за флауту у свету флаутске интима", 2015. Више од 30 концерата Љубише Јовановића се налази на трајним снимцима ТВ РТС!

Од друштвених признања истичу се: Две Награде Града Београда за 2008.&2013. годину, Златна медаља у част 75 година Београдске филхармоније, Златни Беочуг 1992. године, као и Годишња награда УМУС-а исте године и Сребрна медаља Универзитета Уметности, за унапређење високошколске наставе, 2000. године. Посебни значај има Светосавска награда "за посебан допринос развоју образовања и васпитања у Србији 2009. године".

МЕЂУНАРОДНЕ РЕФЕРЕНЦЕ

Током студија Љубиша Јовановић представља Факултет музичке уметности на интернационалним фестивалима у Грацу (Аустрија) 1978., Ровињу (Хрватска) 1979. и Удинама (Италија) 1980.год. Исте године проводи 2 месеца у Сијени у класи највећег италијанског флаутисте Severina Gazzeloni-ја и наступа на низу концерата у Тоскани.

Сусрет са највећим флаутистом XX века J.P.Rampalom, маја 1980., одредио је даљу међународну каријеру Љубише Јовановића. Овај велики уметник отвара му широм врата даљег усавршавања у Француској, те 1981.године на његову препоруку Јовановић одлази на Ecole Normale Superieur de Musique de Paris, у класу чувеног флаутисте и педагога Christiana Larde-a. Након стицања "Diplome superieur d'executant" 1982. године и освајања 1. места на Такмичењу студената у Паризу, добија стипендију француске владе, те 1983, године стиче и "Diplome superieur de concertiste".

Те године наступа и у низу реномираних париских концертних простора: сали „Cortot”, “Cite des Arts”, “Cite Universitaire”, “Chateau Fontenblau”...

Наредне године Љубиша Јовановић среће једног од највећих музичара данашњице, флаутисту Ауреле Николеа, са којим започиње сарадњу која траје до данашњих дана. Током рада са Николеом Јовановић похађа неке од највећих мајсторских курсева флауте 90-тих година (Bern, Basel, Geneve), на којима улази у 12 активних учесника између 150 до 200 младих флаутиста који се појављују на аудицијама.

Том приликом систематски проширује свој репертоар од барока до савремене музике, који презентује на својим гостовањима у Италији, Аустрији, Кини, Швајцарској, Русији, Немачкој, Аргентини, Словенији, Хрватској, Црној Гори, Грчкој, Француској, Финској, Норвешкој, Данској, Великој Британији, САД, Алжиру, Македонији, Украјини, Румунији, Јужноафричкој Републици, Боцвани...

Љубиша Јовановић је наступао у најпознатијим светским концертним дворанама: Дворана Берлинске Филхармоније, Teatro Colon у Буенос Аиресу, Sala Stubova, Москва, Dvorane Gaveau i Cortot, Paris, Опера у Filadelfiji, Chigiana u Sieni, Konservatorium Bern, Akademija u Zenevi, Minoriten saal Graz, Akademija Helsinki, Катедра у Руану...

Наступао је са највећим флаутистима данашњице: Emmanuel Pahud, Aurele Nicolet, Irena Grafenauer, Michele Debost, Guoliang Han.

Као члан жирија међународних такмичења Јовановић је гостовао у Риму, Букурешту, Пекингу, Буенос Аиресу, Солуну, Темишвару...а мајсторске курсеве је одржао у Немачкој, Италији, Норвешкој, Кини, Јужноафричкој Републици, Хрватској, Црној Гори, Македонији, Аргентини и Украјини.